

[Haustrup Clemmensen.]

ternationalt bevidst i ord, er altså mindst bevidst, når det kommer til realiteter og handlinger.

Derefter holder hr. Morten Lange en gripende tale om, at socialistisk folkeparti ønsker et vidtstrakt europæisk samarbejde. Jeg går ud fra på socialistisk folkepartis betingelser. Jeg ved ikke, om hr. Morten Lange forestiller sig, at fællesmarkedet, Storbritannien, Irland, Norge, Sverige, Danmark osv. skulle bøje sig for disse SF-betingelser; og at det skulle være realitetsbetonet politik. Nej, et udvidet fællesmarked er den realitetsbetonede politik. Det er den, der efter vor opfattelse bør bygges på, og man har på venstre fløj i dansk politik intet andet alternativ til dette økonomiske samarbejde.

Jeg går da ud fra, at fru Hanne Reintoft i hvert fald ikke kan få nervøse trækninger af, at der er et virkelig nært samarbejde mellem disse lande. Jeg har indtryk af, at der f. eks. i COMECON er et temmelig intimt samarbejde. Når man har så forfærdelig travlt med, at der kan være en og anden rapport, der ikke tilstrækkelig hurtigt er offentliggjort, så tror jeg, den slags regeringsdokumenter bliver offentliggjort før i de vestlige lande end i de østlige lande. Jeg forstod også, at hr. Kai Moltke var meget bange for, at franske bybude — jeg ved ikke, om det skal være diskriminerende for bybudene — skulle komme til at læse noget før danske folketingsmedlemmer. Jeg ved ikke konkret, hvad det er, hr. Kai Moltke taler om. Det kan vel ikke være Davignon-rapporten eller andre dokumenter, der jo er offentligt tilgængelige. Man kunne måske henvende sig i folketingets bibliotek, hvis man ønskede at læse den. Der kan man få det pågældende aktstykke. Hvad er det for en argumentation, man dér henviser til?

Når hr. Morten Lange gør nogle bemærkninger om, at den suverænitetsafgivelse, der i givet fald kan blive tale om, ikke kan vedtages i henhold til grundloven med fem sjettedeles flertal, således som § 20 foreskriver, må jeg sige, at jeg har den dybeste respekt for hr. Morten Langes sagkundskab inden for det professorat, han til daglig dækker, men det var måske værd at spørge, om han ikke skulle konsultere andre professorer, der

måske havde endnu større statsretlig baggrund end han selv, inden han kommer med den slags uforgribelige meninger fra folketingets talerstol.

Jeg tror, det er afgørende, at denne debat slutter med, at der fortsat er et stort og bredt flertal bag den danske markeds politik, at den altså skal fastholdes, og derfor hilser jeg med glæde, at det har været muligt for fire partier at stille forslag om en sådan motiveret dagsorden.

Per Møller: Hr. Sigsgaard sagde i sit indlæg heroppe noget, jeg gerne vil give uforbeholden tilslutning til. Han advarede mod dommedagsprofeter. Derved tog han i nogen grad på forhånd brodden af de ret voldsomme indlæg, vi har hørt fra de fire ordførere fra venstregrupperne. For sjældent har man da hørt en sådan gang dommedagsprædikener som dem, vi fik fra det hold.

Vi fik at vide, at parlamentarismen ville gå til grunde, at folkestyret ville blive alvorligt undergravet, at monopolkapitalismen ville sætte sig på al økonomisk og politisk magt, og bureaukraterne i Bruxelles ville gøre det samme, at man ville eliminere dansk selvstændighed og styre ind i en serie voldsomme økonomiske kriser — alt dette, hvis vi meldte os ind i fællesmarkedet.

Det forekommer mig, at der var tale om en hel stribe forkerte og ensidige synspunkter. Til forskel fra dette har de fire partier, der står bag vore bestræbelser for at blive medlem af fællesmarkedet, givet udtryk for et vidt spektrum af nuancer i opfattelsen, i bedømmelsen af, hvad der vil ske; det har ikke været skønmalning, men netop en afvejning af de positive og de negative sider, af fordelene og det, der kan være usikkert eller en ulempe.

På den måde har debatten i dag formet sig som en bred parlamentarisk bekræftelse af regeringens forhandlingsmandat, og samtidig har debatten også understreget viljen til nordisk sammenhold, så langt som medlemskabet i Fællesskabet gør det muligt. Det er disse to sidste ting, der træder stærkest frem i det forslag til dagsorden, som hr. Ivar Nørgaard fremsatte på de fire partiers vegne. Det vil jeg anbefale støtte til, hvorimod jeg vil fraråde at støtte de to andre dagsordensforslag.